

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 20, 2025

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1625](#) 04-11-2025

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:3043](#) 11-11-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:7044](#) 04-11-2025

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:2329](#) 29-10-2025

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2924](#) 23-10-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:6495](#) 21-10-2025

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:1867](#) 03-07-2025

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:1792](#) 26-06-2025

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:2330](#) 18-03-2025

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:20338](#) 29-10-2025

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:7327](#) 24-09-2025

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:2026](#) 22-04-2025

RECHTSPRAAK

Uitleg van het begrip ‘samenwonen’ in een testament. Deze uitleg vindt plaats in de context van partners die een verstandelijke beperking hebben.

Feiten en omstandigheden

Erflater en betrokkene hebben van 1986 tot het overlijden van erflater in 2021 een relatie gehad. Ze hebben allebei een verstandelijke beperking en woonden samen in een gezinsvervangend tehuis. In 1990 hebben ze een samenlevingscontract ondertekend waarin staat dat ze samenleven en een gemeenschappelijke huishouding voeren. Toen hebben ze ook testamenten laten opstellen waarin ze elkaar tot enig erfgenaam benoemen voor het geval dat ze ten tijde van het overlijden nog samenwonen. In 2009 zijn erflater en betrokkene verhuisd naar een andere instelling. Hier woonden zij eerst samen, maar in 2010 is erflater verhuisd naar een andere afdeling.

Erflater is oom van appellante. Appellante betoogt dat betrokkene niet de erfgenaam is van erflater, omdat erflater en betrokkene niet meer samenwoonden ten tijde van het overlijden van erflater.

Grieven

Appellante vordert in eerste aanleg een verklaring voor recht dat het laatst geldende testament van erflater en de daarin opgenomen erfstelling ten aanzien van betrokkene geen werking heeft en is komen te vervallen en dat ter afwikkeling van de nalatenschap uitgegaan moet worden van erfopvolging bij versterf.

De rechtbank heeft de vorderingen van appellante afgewezen.

Beoordeling en motivering

Bij de uitleg van een testament moet worden gelet op de verhoudingen die de uiterste wil kennelijk wenst te regelen, en op de omstandigheden waaronder de uiterste wil is gemaakt (art. 4:46 lid 1 BW).

In deze zaak ligt de vraag voor of betrokkene enig erfgenaam is van erflater. Dit hangt af van de vraag of erflater en betrokkene in 2021 (nog) samenwoonden in de zin van het testament. Daarbij komt het aan op de uitleg van het begrip ‘samenwonen’ in het testament.

In het testament en de samenlevingsovereenkomst is formele taal gebruikt. Een strikte uitleg van het testament, dat in 1990, een jaar waarin nog meer dan tegenwoordig formele standaardteksten werden gehanteerd zoals de bepaling over de kosten van de gewone gang van de huishouding, is opgesteld, sluit niet aan bij de feitelijke omstandigheden waarin erflater en betrokkene op dat moment verkeerden en de bedoeling die zij voor ogen hebben gehad. Anders dan appellante stelt, kan niet uit het testament en de samenlevingsovereenkomst worden afgeleid dat betrokkene en erflater alleen de bedoeling hadden om de ander gebruik te kunnen laten (blijven) maken van de woning als de ander zou komen te overlijden en het testament en de samenlevingsovereenkomst slechts zakelijk zijn opgesteld. Erflater en betrokkene wilden naar het oordeel van het hof juist vastleggen dat zij in die omstandigheden waarin zij verkeerden verder samen wilden en voor elkaar wilden zorgen. Verder volgt het hof appellante niet in het betoog dat het testament is geschreven voor de situatie waarop erflater en betrokkene meer zelfstandig zouden gaan samenwonen. Daarvan was op het moment van opstellen van het testament en de samenlevingsovereenkomst immers geen sprake. Evenmin was het de verwachting dat erflater en betrokkene op termijn meer zelfstandig zouden gaan wonen.

Appellante betoogt dat met ingang van die datum niet langer wordt voldaan aan de erfstelling en daardoor betrokkene niet langer erfgenaam meer is. Het hof deelt die visie niet. Sprake was van een situatie waarbij erflater en betrokkene niet meer konden samenwonen vanwege redenen buiten hun wil. Uit de overgelegde begeleidingsplannen van betrokkene is gebleken dat erflater, die vierentwintig jaar ouder was dan betrokkene, en betrokkene noodgedwongen de samenwoning moesten beëindigen. Erflater kon door (fysieke en mentale) gezondheidsproblemen niet langer met betrokkene samenwonen. Anders dan appellante betoogt, blijkt uit de overgelegde begeleidingsplannen juist dat bij erflater en betrokkene nog steeds de wens bestond om samen te wonen.

Beslissing

De vorderingen van appellante worden afgewezen en het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 18-03-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:2330

Zaaknummer: 200.334.151/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geschil tussen ongehuwde samenlevers over hypotheekaflossing, verjaring en een gebruiksvergoeding voor de gemeenschappelijke woning.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben een affectieve relatie gehad en samengewoond, zonder samenlevingscontract. Uit de relatie zijn twee kinderen geboren. De man heeft de kinderen erkend.

In 2009 zijn partijen gezamenlijk eigenaar geworden van een woning, tegen betaling van de koopsom van € 430.000. De overbruggingshypotheek van € 180.330, waarvoor partijen hoofdelijk schuldenaar waren, is in 2011 door de vrouw afgelost. Op het pand rust een hypothecaire lening bij de ING-bank die bestaat uit twee aflossingsvrije leningsdelen.

In 2020 is hun relatie geëindigd. De vrouw heeft het uitsluitend gebruik van de woning toegewezen gekregen.

De rechtbank heeft overwogen dat de vordering van de vrouw op grond van artikel 6:10 BW tot vergoeding door de man van een bedrag van € 180.330 is verjaard (art. 3:308 BW). Ook overweegt de rechtbank dat de man aanspraak maakt op een gebruiksvergoeding en dat de hoogte hiervan de helft van de maandelijks verschuldigde hypotheeklasten is.

Grieven

De vrouw stelt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat haar vordering is verjaard. Ook heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de man aanspraak maakt op een gebruiksvergoeding, omdat zij tijdens de relatie alle hypotheeklasten heeft betaald.

Beoordeling en motivering

Verjaring

Op grond van artikel 6:10 lid 2 BW zijn hoofdelijke schuldenaren, ieder voor het gedeelte van de schuld dat hen in hun onderlinge verhouding aangaat, verplicht om in de schuld en in de

kosten bij te dragen. Draagt een van hen meer bij dan zijn aandeel, dan verkrijgt diegene een regresvordering op de ander. Omdat de vrouw de overbruggingshypotheek in 2011 volledig heeft afgelost, terwijl de man de helft van deze schuld diende te dragen, heeft zij een regresvordering op de man verkregen. Deze regresvordering is ontstaan op het moment dat zij meer betaalde dan waar zij in de onderlinge verhouding met de man toe gehouden was. De regresvordering is dus in 2011 ontstaan.

Naar het oordeel van het hof wordt de verjaring van deze regresvordering door artikel 3:310 BW beheerst. De grondslag voor het ontstaan van de regresvordering is immers in artikel 6:10 lid 2 BW gelegen, en kwalificeert (daarmee) als een vordering tot schadevergoeding krachtens de wet. Op grond van artikel 3:310 BW verjaart een rechtsvordering tot vergoeding van schade of tot betaling van een bedongen boete door verloop van vijf jaren na de aanvang van de dag, volgende op die waarop de benadeelde zowel met de schade of de opeisbaarheid van de boete bekend is geworden. Nu niet gebleken is dat de vrouw tijdens de samenleving de verjaring rechtsgeldig heeft gestuit, is de conclusie dat de vordering van de vrouw op de man in ieder geval eind 2016 is verjaard.

Voor zover de vrouw zich erop beroept dat het in strijd met de redelijkheid en billijkheid is dat de vordering is verjaard, oordeelt het hof dat de vrouw, gelet op de gemotiveerde betwisting door de man, daarvoor onvoldoende heeft gesteld.

De vrouw stelt nog wel dat, als haar vordering op de man is verjaard, een natuurlijke verbintenis overblijft die in principe kan worden verrekend. Voor zover de vrouw bedoelt dat zij verrekening wil van haar vordering uit natuurlijke verbintenis op het moment dat partijen de overwaarde in de woning zullen moeten verdelen, faalt ook dat betoog. Verrekening is op grond van artikel 6:131 BW immers alleen mogelijk als de schuld aan de man, waarmee de vrouw haar vordering wil verrekenen, reeds bestond op het moment dat haar vordering verjaarde. Eventuele vorderingen die de man uit hoofde van verdeling van de woning op de vrouw verkrijgt, ontstaan echter niet eerder dan op het moment van verdeling. Nu de verdeling van de woning nog niet heeft plaatsgevonden, kan ook een beroep op artikel 6:131 BW de vrouw dus niet baten.

Gebruiksvergoeding

De gebruiksvergoeding is volgens vaste rechtspraak een schadevergoeding voor degene die niet meer in de gezamenlijke woning woont, maar wel nog mede-eigenaar is. Daarom is bij de beoordeling of de vrouw aan de man een gebruiksvergoeding is verschuldigd niet relevant of de vrouw tijdens de samenwoning de hypotheeklasten van de woning volledig heeft betaald, zoals de vrouw heeft gesteld. Anders dan de vrouw betoogt, is voor afwijzing van de vordering

van de man op die grond dan ook geen ruimte.

Beslissing

De vorderingen van de vrouw worden afgewezen en het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 11-11-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:3043

Zaaknummer: 200.340.624/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vernietiging van de beschikking van de rechtbank en alsnog toekennen van het eenhoofdig gezag aan de moeder op grond van artikel 1:253n onder b BW. Het hof acht de wijziging van het gezag in het belang van het kind.

Feiten en omstandigheden

Tijdens de (inmiddels verbroken) relatie van partijen is in 2010 de minderjarige geboren. Partijen oefenen gezamenlijk het ouderlijk gezag over hem uit. Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank, naast andere beslissingen, het verzoek van de moeder om het gezag van de vader te beëindigen afgewezen. De moeder is in hoger beroep gekomen waarbij zij haar verzoek heeft gehandhaafd.

De moeder vindt dat de rechtbank partijen ten onrechte in staat acht om samen gezagsbeslissingen te nemen. Zij licht aan de hand van concrete voorbeelden onderbouwd met stukken toe dat partijen niet in staat zijn om op een constructieve en onbelaste wijze gezagsbeslissingen te nemen. Er is geen samenwerking of overleg maar wel veel strijd. De vader denkt vaak lang na over beslissingen en geeft niet altijd tijdig toestemming. Een enkele keer trekt hij zijn toestemming in. Verder stelt hij de rol van de moeder ter discussie wat een gevoel van onveiligheid bij de minderjarige veroorzaakt.

Recent deed zich opnieuw een situatie voor waar hij de moeder tegengewerkte en geen genoegen nam met de informatie die zij hem gaf. Pas na een lang tijdsverloop gaf hij toestemming. Omdat de vader voorwaarden stelde aan deze toestemming blijft het voor de moeder onduidelijk welke consequenties dit heeft. Zij ervaart dat de vader gezag als een machtsmiddel inzet. Daarnaast heeft de rechtbank ten onrechte meegewogen dat de mogelijkheid tot contactherstel tussen de vader en de minderjarige kleiner zal worden of dat zij nog verder verwijderd zullen raken als de moeder alleen het gezag uitoefent. Juist het behoud van gezag van de vader leidt tot verwijdering van de vader en de minderjarige. De moeder ziet dat de minderjarige last heeft van het gedoe met de vader rondom gezagsbeslissingen. Dit creëert afstand tussen de vader en de minderjarige. Wanneer er geen gedoe meer is, zal er ruimte ontstaan voor toenadering. Ten onrechte heeft de rechtbank

geoordeeld dat de vader bij gezagsbeëindiging niet meer automatisch wordt geïnformeerd door school of professionals. De moeder benadrukt dat de vader na gezagsbeëindiging nog steeds recht op informatie heeft van school of professionals over belangrijke feiten en omstandigheden die de persoon van de minderjarige of diens verzorging en opvoeding betreffen. Zij informeert de vader. Wat de moeder betreft staat het vast dat de minderjarige klem of verloren is. Verder is gezagsbeëindiging in het belang van de minderjarige omdat hij last heeft van het gedoe, hij ervaart stress en slaapt slecht. Hij krijgt hierdoor meer weerstand tegen de vader, de hulpverlening komt lastiger op gang en andere zaken, zoals een ID-bewijs of een vakantie, leveren problemen en gedoe op.

De vader voert aan dat er geen enkele juridische basis is om hem het gezag te ontnemen.

Beoordeling en motivering

In het kader van artikel 1:253n BW moet het hof allereerst beoordelen of er sprake is van een rechtens relevante wijziging van omstandigheden. Partijen hebben het gezamenlijk gezag geregeld toen zij nog een relatie met elkaar hadden. Deze relatie is sinds 2013 verbroken. Van meet af aan verloopt de communicatie tussen hen moeizaam. De zorgregeling tussen de minderjarige en de vader is uiteindelijk op verzoek van de minderjarige stopgezet. Dit maakt dat er sprake is van een rechtens relevante wijziging van omstandigheden.

Voldoende is komen vast te staan dat partijen niet in staat zijn tot een behoorlijke uitoefening van het gezamenlijk gezag en dat wijziging van het gezag in het belang van de minderjarige noodzakelijk is. Het hof overweegt daartoe als volgt.

Het lukt partijen niet om tot een constructieve samenwerking te komen en voortvarend gezagsbeslissingen te nemen. Hulpverleningstrajecten in het kader van de ondertoezichtstelling die (onder meer) gericht waren op verbetering van de oudercommunicatie hebben onvoldoende resultaat gehad. Partijen kunnen niet met elkaar overleggen anders dan via de e-mail. Tussen hen bestaat veel wantrouwen en de moeder ervaart dat de vader vanwege zijn manier van handelen zijn gezag als machtsmiddel inzet. De vader trekt de informatie die de moeder over de te nemen beslissingen verstrekt geregeld in twijfel met als gevolg dat de toestemming later of (te) laat wordt gegeven. Hij neemt de tijd voor een reactie. Hij wint eerst informatie in bij derden, gaat zelf op zoek naar alternatieven of stelt voorwaarden. Hoewel het begrijpelijk is dat de vader zich goed wil laten voorlichten en weloverwogen wil besluiten, is het onbegrijpelijk dat hij niet inziet dat zijn handelwijze leidt tot onzekerheid en soms onnodige vertragingen die belastend zijn voor de minderjarige en de verstandhouding tussen partijen geen goed doet. De handelwijze van vader heeft onder meer ertoe geleid dat de moeder bepaalde keuzes maakt om maar geen toestemming te hoeven

vragen aan de vader. Het hof heeft, gelet op het tijdsverloop, niet de verwachting dat hierin binnen afzienbare tijd verbetering komt. Voor een goede uitoefening van gezamenlijk gezag is dit wel noodzakelijk.

De minderjarige is sociaal-emotioneel jonger dan zijn kalenderleeftijd. Hij is vanwege zijn kindeigen problematiek extra kwetsbaar. Hij lijkt in het beleven van de wereld om hem heen een constant aanwezig klankbord te vragen, dat uitleg en betekenis aan hem kan geven; ondertiteling te geven aan (lastigere) situaties. De minderjarige lijkt zonder ondertiteling meer stuurloos en ervaart dan meer spanning. Vanwege zijn problematiek heeft hij meer dan gebruikelijk voor een kind van zijn leeftijd, duidelijkheid en voorspelbaarheid nodig. Hij heeft erg veel last (gehad) van die onduidelijkheid. Dit maakt dat hij bijvoorbeeld minder goed op school functioneert. Hij voelt ook dat het zijn ouders niet lukt om gezamenlijk het gezag goed uit te voeren. Hoewel zo'n situatie voor alle kinderen moeilijk is in een scheidingssituatie, is het voor de minderjarige, vanwege zijn kindeigen problematiek, nog moeilijker om situaties te interpreteren. Het hof begrijpt uit de raadsrapportage, en dan specifiek uit hetgeen de kinderpsycholoog heeft benoemd, dat dit ertoe kan leiden dat hij vanwege zijn kindeigen problematiek voor hem negatieve situaties niet kan relativeren of anders uit kan leggen. Daardoor kunnen het voor hem trauma's worden. De minderjarige heeft door dit alles al veel te verduren verkregen. Dit alles maakt dat het hof wijziging van het gezag in het belang van de minderjarige noodzakelijk acht. Het hof gaat ervan uit dat de moeder de vader blijft informeren over de minderjarige.

Conclusie

Het hof vernietigt de bestreden beschikking voor zover daarbij het verzoek van de moeder om het gezag van de vader te beëindigen, is afgewezen, bepaalt dat het ouderlijk gezag over de minderjarige aan de moeder alleen toekomt en bekrachtigt de beschikking voor het overige.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 23-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2924

Zaaknummer: 200.354.646_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ouderlijk gezag: onaanvaardbaar risico dat de minderjarige klem of verloren raakt. Het hof vernietigt de beslissing om de ouders gezamenlijk met het ouderlijk gezag te belasten. Artikel 1:253c BW.

Feiten en omstandigheden

De moeder had alleen het ouderlijk gezag over de minderjarige. In het ouderschapsplan van partijen is een zorgregeling afgesproken en vastgelegd dat een juridische procedure zal worden gevolgd om te bepalen of er gezamenlijk gezag zal worden uitgeoefend. Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank onder meer bepaald dat de vader voortaan samen met de moeder belast is met het ouderlijk gezag. De moeder verzoekt de bestreden beschikking te vernietigen en het verzoek van de vader, om samen met haar te worden belast met het ouderlijk gezag, af te wijzen.

Beoordeling en motivering

Er bestaat een onaanvaardbaar risico dat de minderjarige klem of verloren zal raken tussen de ouders en niet is te verwachten dat hierin binnen afzienbare tijd voldoende verbetering zal komen in de zin van artikel 1:253c lid 2 onder a BW. Het hof vindt dat de moeder alleen het gezag moet hebben.

De Raad voor de Kinderbescherming heeft in zijn voorafgaand aan de beslissing van de rechtbank gegeven advies geconcludeerd dat op dat moment niet kon worden vastgesteld dat de verhouding tussen partijen zou leiden tot het klem of verloren raken van de minderjarige. Inmiddels, ruim een half jaar na de bestreden beschikking, heeft de vader al enkele malen (het uitvoeren van) gezagsbeslissingen gehinderd door pas op het allerlaatste moment een handtekening te zetten, of documenten niet volledig in te vullen. Volgens de moeder erkent hij niet altijd bepaalde gedragsproblemen bij de minderjarige, waarna hij onderzoek naar (of behandeling voor) die problemen tegenhoudt. Hij zegt regelmatig zijn medewerking toe, maar geeft die niet of te laat, zodat het voor de moeder heel lastig is adequaat te handelen in het belang van de minderjarige. De vader reageert laat of niet op e-mails of berichtjes, en telefoongesprekken tussen partijen verlopen vaak gespannen en met stemverheffing. De

afgesproken omgangsregeling wordt bovendien opnieuw niet consequent nagekomen door de vader. De moeder ontvangt dan niet altijd (tijdig) een afmelding. Dit vraagt veel incasseringsvermogen van de minderjarige. Het handelen van de vader getuigt niet van inzicht in de belangen van de minderjarige of van inlevingsvermogen in de prikkels en teleurstelling die zij steeds opnieuw moet verwerken. De afgelopen jaren heeft dit patroon zich steeds herhaald, hoewel het oorspronkelijke verzoek van gezamenlijk gezag en een omgangsregeling door de vader zijn gedaan. Niet is te verwachten dat binnen afzienbare tijd voldoende verbetering zal komen in de situatie. De communicatie over gezagsbeslissingen en de uitvoering daarvan veroorzaakt stress en onrust bij de moeder. Deze stress heeft zich bij haar al fysiek geuit en zal voor de minderjarige ook merkbaar zijn. De afspraken, zoals opgenomen in het ouderschapsplan, worden door de vader niet (consequent) nagekomen. De enige manier die de moeder lijkt te hebben om conflictsituaties te voorkomen is het vermijden van contact. Dit levert een onaanvaardbaar risico op dat de minderjarige verloren raakt tussen de ouders. Het hof is dan ook van oordeel dat de beslissing van de rechtbank met betrekking tot het gezamenlijk gezag niet in stand kan blijven. Wanneer gezamenlijk gezag in stand blijft, zal dit mogelijk betekenen dat gezagsbeslissingen te laat of niet zullen worden genomen of uitgevoerd. Om dit te voorkomen is de oorspronkelijke situatie, waarin de moeder eenhoofdig gezag heeft, het meest passend in het belang van de minderjarige. De moeder heeft, ook bij eenhoofdig gezag, de plicht om de vader te blijven vragen naar zijn standpunt over belangrijke dingen in het leven van de minderjarige, en hem te raadplegen bij het nemen van belangrijke beslissingen over haar. Lukt dat niet, of is er geen overeenstemming, dan mag de moeder de knoop doorhakken.

Conclusie

Het hof vernietigt de bestreden beschikking voor wat betreft de beslissing ten aanzien van het gezag.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 04-11-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:7044

Zaaknummer: 200.354.499/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voormalig bewindvoerder is aansprakelijk voor gelden die van bankrekening van betrokkene verdwenen zijn gedurende de periode dat hij bewindvoerder was. Dat bijna € 100.000 is verdwenen kan hem worden aangerekend. Zijn verweer dat hij het slachtoffer is geworden van fraude wordt gelet op de omstandigheden gepasseerd.

Feiten en omstandigheden

De zoon was de voormalig bewindvoerder van zijn ouders. De ouders hadden een bankrekening bij de ING. De zoon stelt slachtoffer te zijn geworden van bankfraude, waarbij hij een sms kreeg van Knab dat 'er iemand met een toestel zou hebben geregistreerd bij de Knab'. De zoon schrok en besloot het in de sms opgenomen telefoonnummer te bellen. De medewerker van 'Knab' vertelde de zoon dat er momenteel veel fraude gaande was en de zoon het beste een rekening kon openen bij de Bunq. De rekening bij Bunq stond op naam van de zoon, en vervolgens heeft hij het geld van de ouders van de ING-rekening overgemaakt naar deze rekening bij Bunq. De medewerker van 'Knab' heeft de zoon toen verteld dat hij geld over moest maken naar 'Online Payment Platform' voor de veiligheid.

Later begreep de zoon dat hij was opgelicht en daarvan heeft hij aangifte gedaan. Daarna is de zoon ontslagen als bewindvoerder. De nieuwe bewindvoerder van de ouders vordert nu een bedrag van bijna € 100.000 terug van de zoon. Volgens de nieuwe bewindvoerder zouden de bedragen uiteindelijk op een rekening van de zoon zijn terechtgekomen. De zoon ontkent dit en merkt ook op dat hij door de politie nooit als verdachte is aangemerkt.

Beoordeling en motivering

De rechtbank neemt artikel 1:444 BW als uitgangspunt. Dat stelt een bewindvoerder richting de rechthebbende aansprakelijk, indien hij in de zorg van een goed bewindvoerder tekortschiet, tenzij de tekortkoming hem niet kan worden toegerekend. Van een tekortkoming is hoe dan ook sprake, nu tijdens de periode dat de zoon bewindvoerder was geld van de rekening van zijn ouders is verdwenen en het niet ten behoeve van de ouders is aangewend.

De zoon stelt dat de tekortkoming hem niet kan worden toegerekend, maar de rechtbank gaat hier niet in mee. De rechtbank vindt het onbegrijpelijk dat de zoon zich door een medewerker van een andere bank (Knab) dan die van zijn ouders (ING) heeft laten wijsmaken dat het geld van zijn ouders in gevaar was, en op verzoek van 'Knab' vervolgens op eigen houtje grote bedragen over heeft gemaakt naar een derde bank: Bunq. De rechtbank stelt dat dit handelen de zoon wel degelijk valt aan te rekenen. Ook het argument van de zoon dat hij mogelijk slachtoffer is geworden van fraude bij de Bunq-bank, is volgens de rechtbank geen omstandigheid die maakt dat de tekortkoming hem niet kan worden toegerekend. De zoon heeft het geld immers zelf weggehaald bij de ING, en indien hij als zorgvuldig bewindvoerder had gehandeld was het geld nooit bij de Bunq terechtgekomen.

Conclusie

De rechtbank stelt de zoon in zijn hoedanigheid als voormalig bewindvoerder aansprakelijk voor het verdwenen vermogen en veroordeelt de zoon tot vergoeding van een bedrag van bijna € 100.000.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 24-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:7327

Zaaknummer: 11649904 EB VERZ 25-3098

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Als uitgangspunt geldt dat de ouder waar een kind het hoofdverblijf heeft alle verblijfsoverstijgende kosten voor zijn/haar rekening neemt. Zelfs indien vast zou komen te staan dat de vader kosten ten behoeve van het kind zou hebben betaald, is hij daarom niet gerechtigd om deze in mindering te brengen op de door hem aan de moeder te betalen kinderalimentatie. Dat partijen hierover nadere afspraken hebben gemaakt, is niet gebleken.

Feiten en omstandigheden

De ouders zijn gescheiden en het minderjarige kind woont bij de moeder. In eerste aanleg is bepaald dat de vader de moeder kinderalimentatie moet betalen. De vader vindt het bedrag te hoog en wil een zorgkorting van 15%.

Grieven

De grieven van de vader hebben betrekking op de ingangsdatum van de alimentatie en de zorgkorting.

Beoordeling en motivering

De ingangsdatum waar de vader tegen in beroep gaat is de datum waarop het verweerschrift in eerste aanleg is ingediend. De vader stelt dat hij volgens deze ingangsdatum dubbele kosten betaalt. Het hof acht deze stelling niet onderbouwd. Zelfs al zou de vader wel kosten voor de minderjarige hebben betaald, is hij niet gerechtigd deze in mindering te brengen op het kinderalimentatiebedrag. Als uitgangspunt geldt dat de ouder waar een kind het hoofdverblijf heeft alle verblijfsoverstijgende kosten voor zijn/haar rekening neemt. Ouders mogen van dat uitgangspunt afwijken, maar in deze zaak is niet gebleken dat zij daarover afspraken gemaakt hebben. Het hof verwerpt de eerste grief van de vader.

De tweede grief van de vader houdt in dat hij een zorgkorting van 15% in plaats van 5% wenst te ontvangen. De vader stelt dat de zorgkorting niet alleen bepaald moet worden op basis van

hoe vaak zijn kind bij hem is, maar ook op basis van de kosten die hij betaalt voor en aan zijn kind. Het hof gaat hier niet in mee. Het percentage van de zorgkorting is afhankelijk van de frequentie van de zorg, met als ratio dat de ouder bij wie het kind niet het hoofdverblijf heeft tijdens het zorgen voor het kind 'in natura' in een deel van de kosten voor het kind voorziet. Of de vader daarbuiten kosten voor zijn kind heeft betaald, is niet relevant voor de zorgkorting. In hoger beroep is verder niet gebleken dat de tijd die de vader met zijn kind besteedt dusdanig groot is dat de zorgkorting gewijzigd moet worden. Het hof verwerpt ook de tweede grief van de vader.

Conclusie

Het hof verwerpt het hoger beroep van de vader.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 29-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:2329

Zaaknummer: 200.354.061/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vervallenverklaring schriftelijke aanwijzing, rechtsmiddelenverbod artikel 807 Rv. Het hof verwerpt beroep op doorbrekingsgrond, geen schending van hoor en wederhoor.

Feiten en omstandigheden

De vader en de moeder zijn met elkaar gehuwd geweest. Vóór het huwelijk zijn de twee minderjarigen geboren. De vader en de moeder hebben gezamenlijk het ouderlijk gezag. De minderjarigen wonen bij de moeder en er is een zorgregeling met de vader. De minderjarigen zijn onder toezicht gesteld. Op 20 december 2024 heeft de gecertificeerde instelling (GI) een schriftelijke aanwijzing gegeven betreffende de verzorging en opvoeding van de minderjarigen. Hierin is, kort samengevat, opgenomen dat de moeder toestemming geeft voor de benodigde hulpverlening en medewerking verleent aan onbelast contact tussen de vader en de kinderen.

De moeder heeft de rechtbank verzocht de schriftelijke aanwijzing vervallen te verklaren. De rechtbank heeft de moeder niet-ontvankelijk verklaard in haar verzoek. De moeder komt hiervan in hoger beroep.

De moeder voert in het beroepschrift het volgende aan: op grond van artikel 807 Rv is het in beginsel niet mogelijk om in hoger beroep te komen van een beschikking betreffende een verzoek tot vervallenverklaring van een schriftelijke aanwijzing. Er is in dit geval echter een doorbreking van het appelverbod aan de orde. De rechtbank heeft met haar beslissing namelijk in strijd gehandeld met het elementaire rechtsbeginsel van hoor en wederhoor. De moeder heeft feitelijk geen toegang tot de rechter gehad doordat de kinderrechter ten onrechte heeft geoordeeld dat de moeder te laat was met haar verzoek. Dat moeder te laat was komt omdat zij niet op de hoogte is gesteld van de verzending van de schriftelijke aanwijzing door de GI.

De GI stelt zich ten aanzien van de ontvankelijkheid op het standpunt dat de moeder in haar beroep niet-ontvankelijk verklaard dient te worden nu artikel 807 Rv een hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank ten aanzien van een vervallenverklaring van een schriftelijke

aanwijzing, niet toestaat. De argumenten van de moeder om het appelverbod te doorbreken acht de GI onvoldoende en niet voldoende onderbouwd. De schriftelijke aanwijzing is per aangetekende post tijdig door de GI verstuurd maar niet door de moeder afgehaald.

Beoordeling en motivering

Allereerst ligt de vraag voor of de moeder in haar hoger beroep tegen de bestreden beschikking kan worden ontvangen. De moeder heeft in haar beroepschrift een grond voor doorbreking van het rechtsmiddelenverbod van artikel 807 Rv gesteld. Gelet hierop is zij ontvankelijk in haar hoger beroep. Naar het oordeel van het hof is in het onderhavige geval evenwel geen sprake van de door de moeder gestelde doorbrekingsgrond. Het hof is van oordeel dat de ontvankelijkheid van de moeder en de vraag of redelijkerwijs niet geoordeeld kan worden of zij in verzuim was wat betreft de termijn van indiening van haar verzoek, onderdeel van debat is geweest in eerste aanleg. Zo heeft de GI als verweester in eerste aanleg reeds in haar verweerschrift gesteld dat de schriftelijke aanwijzing correct per aangetekende post was verzonden, dat de moeder het bericht niet heeft opgehaald blijkens de terugmelding van Post.nl en dat de moeder derhalve niet-ontvankelijk verklaard dient te worden omdat zij te laat is met haar verzoek vervallenverklaring. Voorts heeft de moeder in haar brief van 19 februari 2025, derhalve vóór de mondelinge behandeling in eerste aanleg, expliciet op de door de GI gestelde niet-ontvankelijkheid een reactie gegeven. Gelet op deze stukkenwisseling stelt het hof vast dat partijen over en weer standpunten hebben uitgewisseld over de ontvankelijkheid van het verzoek in eerste aanleg en het aangetekende poststuk. Naar het oordeel van het hof volgt hieruit dat het voor beide partijen voldoende duidelijk was dat de ontvankelijkheid een discussiepunt was. Dat de ontvankelijkheid ter mondelinge behandeling in eerste aanleg niet meer door de kinderrechter expliciet ter sprake is gebracht, kan hier niet aan afdoen. Bovendien had de (advocaat van de) moeder dit punt ook zelf ter mondelinge behandeling ter sprake kunnen brengen, hetgeen zij blijkens het proces-verbaal kennelijk niet gedaan heeft.

De conclusie is dan dat niet is gebleken dat er sprake is van verzuim van essentiële vormen die maken dat voldaan is aan de gestelde eisen voor een doorbrekingsgrond. Ook overigens heeft de moeder onvoldoende feiten of omstandigheden gesteld die meebrengen dat het appelverbod in het onderhavige geval moet worden doorbroken.

Conclusie

Het hof verwerpt het hoger beroep van de moeder.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 26-06-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:1792

Zaaknummer: 200.353.085_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Artikel 1:253c lid 2 BW. Geen gezamenlijk gezag. Het hof volgt niet het advies van de raad. De kinderen zitten al klem en verloren tussen de ouders en naar het oordeel van het hof bestaat er een reëel risico dat het gezamenlijk gezag de situatie voor de kinderen zwaarder maakt.

Feiten en omstandigheden

De vader en de moeder hebben een affectieve relatie gehad. Zij zijn de ouders van de twee minderjarigen. De vader heeft de kinderen erkend. De moeder is alleen belast met het ouderlijk gezag over de minderjarigen. Zij wonen bij de moeder. Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank een omgangsregeling vastgesteld tussen de vader en de minderjarigen. Het verzoek van de vader om hem samen met de moeder te belasten met het ouderlijk gezag over de kinderen is afgewezen. De vader kan zich niet verenigen met deze beslissing voor zover hierin zijn verzoek met betrekking tot het gezag is afgewezen en is hiervan in hoger beroep gekomen.

Bij tussenbeschikking stelt het hof vast dat voor gezamenlijke uitoefening van het gezag vereist is dat de ouders het mogelijk maken dat beslissingen over de verzorging en opvoeding van het kind tot stand komen op een wijze die niet belastend is voor het kind en zijn veiligheid niet in gevaar brengt. In het geval ouders niet (meer) samenleven en moeizaam of niet communiceren is het van belang dat, waar nodig, de verzorgende ouder die beslissingen kan nemen die voor het dagelijkse leven en de veiligheid van (spoedeisend) belang zijn voor het kind en dat de niet-verzorgende ouder deze beslissingen niet blokkeert. In hoger beroep is gebleken dat de verstandhouding tussen partijen nog steeds moeizaam is en de onderlinge communicatie ernstig is verstoord. Dit op zichzelf maakt nog niet dat het verzoek van de vader om gezamenlijk gezag moet worden afgewezen. Omdat de vader en de moeder beiden hebben ingestemd met hulpverlening (een traject voor solo parallel ouderschap), ziet het hof aanleiding de beslissing aan te houden.

Beoordeling en motivering

Het hof moet hier beslissen op het aangehouden verzoek van de vader tot gezamenlijk gezag.

Het uitgangspunt is dat gezamenlijk gezag wordt toegewezen, tenzij een/of beide uitzonderingsgevallen genoemd in artikel 1:253c lid 2 BW zich voordoen. Volgens het hof is dat het geval. Er is sprake van een complexe situatie waardoor hulpverlening niet opgestart kan worden. Er is naar het oordeel van het hof al een lange tijd sprake van een situatie waarbij de minderjarigen klem en verloren zijn tussen de ouders. De verstandhouding tussen de ouders is, evenals de onderlinge communicatie, ernstig verstoord. De minderjarigen hebben hier al jarenlang last van. Volgens de Raad voor de Kinderbescherming is het gezag niet het probleem, maar naar het oordeel van het hof bestaat er een reëel risico dat het gezamenlijk gezag de situatie voor de kinderen niet beter maar eerder zwaarder maakt. De ouders zijn niet in staat om in het kader van de omgangsregeling in onderling overleg afspraken te maken en daartoe de samenwerking met elkaar op te zoeken. De vader heeft na de vorige mondelinge behandeling de minderjarige aangesproken op de inhoud van haar brief aan het hof. Het hof vindt dit beschadigend en concludeert op basis van dit feit en andere omstandigheden dat de kinderen betrokken worden bij de strijd tussen de ouders.

Conclusie

De bestreden beschikking wordt bekrachtigd. Dit betekent dat het verzoek van de vader tot gezamenlijk gezag wordt afgewezen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 03-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:1867

Zaaknummer: 200.339.299_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beëindiging gezamenlijk gezag. Beperkte omgangsregeling, ook na detentie. Afspraken over hoofdverblijfplaats, informatieregeling en kinderalimentatie.

Feiten en omstandigheden

De vader en de moeder zijn getrouwd geweest en hebben samen twee kinderen. Ze oefenen gezamenlijk gezag uit. In een ouderschapsplan, dat is opgesteld met behulp van Veilig Thuis na een traject Parallel Solo Ouderschap, is co-ouderschap overeengekomen en is het hoofdverblijf van één minderjarige bepaald bij de moeder en van de andere minderjarige bij de vader. De kinderen verblijven nu volledig bij de moeder. De vader verblijft in detentie vanwege de verkrachting en bedreiging van een ex-partner.

Verzoeken

De moeder verzoekt om eenhoofdig gezag en om vaststelling van een omgangsregeling voor de periode gedurende de detentie en daarna. Volgens de moeder is de verhouding met de vader problematisch. Ze heeft eerder aangifte gedaan van fysiek en verbaal geweld en doodsb bedreigingen, maar deze is wegens gebrek aan bewijs geseponeerd. Volgens de moeder worden de kinderen ingezet in de strijd tegen haar en praat de vader zeer negatief over haar tegen de kinderen. Ze is bang voor het gedrag van de vader, dat richting zijn ex-vriendinnen toenemend ernstig is geweest. Het gezamenlijk gezag brengt de moeder in een dusdanige stresssituatie dat dit nadelig kan zijn voor haar functioneren in de rol van moeder. Door de detentie is de vader volgens de moeder onvoldoende in staat te beoordelen wat in het belang van de kinderen is. Schriftelijke toestemming verloopt moeizaam en continu overleg via de advocaten is onwerkbaar. Volgens de moeder zijn de kinderen meermaals getuige geweest van forse ruzies tussen de vader en zijn ex-vriendinnen met verbale en fysieke dreiging waarbij politie-inzet en tussenkomst door derden was vereist. De moeder verzoekt daarom kortere contactmomenten in de publieke ruimte. De vader voert verweer en stelt nooit fysiek geweld gebruikt of (doods)bedreigingen geuit te hebben richting de moeder. Hij erkent de moeilijke verstandhouding maar deze is door hulpverlening verbeterd. De vader stelt weloverwogen beslissingen over de kinderen te kunnen nemen. De detentie is geen reden het gezamenlijk

ouderlijk gezag te wijzigen, hij heeft de moeder nooit geblokkeerd in het nemen van gezagsbeslissingen. Ook wil hij de co-ouderschapsregeling in stand laten. Zijn veroordeling betekent niet dat hij agressief naar de kinderen of de moeder toe is en dat hij niet goed voor zijn kinderen kan zorgen. De ouders hebben overeenstemming bereikt over het wijzigingen van het hoofdverblijf, de informatieregeling en de kinderalimentatie.

Beoordeling en motivering

De rechtbank benoemt dat het wettelijke uitgangspunt is dat ouders het gezag over hun minderjarige kinderen gezamenlijk uitoefenen. De rechtbank is hier echter van oordeel dat de omstandigheden na de echtscheiding van de ouders zodanig zijn gewijzigd dat het gezamenlijk gezag moet worden beëindigd (art. 1:253n BW) en bovendien is sprake van een onaanvaardbaar risico dat de kinderen klem of verloren raken tussen de ouders als het gezamenlijk gezag in stand blijft (art. 1:251a lid 1 BW). Sinds de scheiding is sprake van een hevige strijd, waarbij ook hulpverlening en Veilig Thuis betrokken zijn geweest. Uit zorgmeldingen bij Veilig Thuis blijkt dat de vader zeer negatief praat over de moeder, ook tegen de kinderen. De ruzies en incidenten tussen de vader en zijn ex-vriendinnen, waarbij de vader uiteindelijk is veroordeeld, hebben een grote impact gehad op de kinderen en de moeder. De rechtbank vindt dat vader niet goed kan reflecteren op de gevolgen van zijn handelen op anderen en weegt mee dat de vader in een telefoongesprek tegen de minderjarige verontrustende en dreigende uitspraken doet over de moeder, waardoor de politie maatregelen heeft getroffen. De verstandhouding tussen de ouders is blijvend verstoord. De rechtbank vindt dat van de moeder niet gevraagd kan worden om met de vader beslissingen over de kinderen te moeten afstemmen. Doordat de moeder wordt belast met het eenhoofdig gezag hebben de kinderen van rechtswege voortaan allebei hun hoofdverblijfplaats bij de moeder.

De rechtbank wijst ook het verzoek tot het wijzigen van de omgangsregeling toe. De gebeurtenissen van de afgelopen jaren, waar de kinderen ook getuige van zijn geweest, en het feit dat de vader nu in detentie zit hebben een grote impact gehad op de kinderen. De vader reflecteert onvoldoende op deze gevolgen. De kinderen verblijven nu al ruim anderhalf jaar geheel bij de moeder en hebben beperkt contact met de vader. Het contactherstel zal tijd nodig hebben. De rechtbank acht de (opbouw)regeling die de moeder verzoekt – en die aansluit bij de wens van de kinderen – waarbij het contact op een openbare locatie zal plaatsvinden, passend.

Conclusie

De rechtbank bepaalt dat aan de moeder eenhoofdig gezag over beide kinderen wordt

toegekend; dat beide kinderen hoofdverblijfplaats hebben bij de moeder; dat de moeder de vader eenmaal per acht weken informeert over zaken betreffende de kinderen; dat een omgangsregeling zal gelden waarbij de minderjarigen contact hebben met de vader en dat de vader kinderalimentatie voor de minderjarigen betaalt.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 29-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:20338

Zaaknummer: C/09/671344 / FA RK 24-6011

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vexatoir procederen over kinderalimentatie. Vrouw stelt dat de man blijft procederen over hetzelfde en dat de man intieme terreur voortzet door middel van procederen. Hof overweegt dat niet gebleken is dat de man uitsluitend procedeert om belang van de vrouw te schaden. Bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding kinderen overstijgt problemen tussen ouders.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn gehuwd geweest en hebben twee kinderen die hoofdverblijf hebben bij de moeder. Met de vader is een zorgregeling afgesproken.

Verzoeken

De vader verzoekt tot het wijzigen van de kinderalimentatie. De moeder voert verweer en stelt dat de man niet-ontvankelijk is omdat sprake is van vexatoir procederen. Zij stelt dat de man blijft procederen over dezelfde onderwerpen, en zich daarbij beroept op onrechtmatig verkregen bewijs door zonder toestemming van de vrouw te bellen met de Belastingdienst en op basis van valse gegevens een toevoeging aan te vragen op naam van de vrouw.

Beoordeling en motivering

Het hof oordeelt dat de man ontvankelijk is in zijn verzoek. Volgens het hof moet – gelet op het recht op toegang tot de rechter (art. 6 EVRM) – met het aannemen van misbruik van procesrecht of onrechtmatig handelen door het aanspannen van een procedure terughoudend worden omgegaan. Volgens het hof is van misbruik van procesrecht alleen sprake als het instellen van de vordering, gelet op de evidente ongegrondheid en de belangen van de wederpartij, achterwege had moeten blijven. Hiervan kan sprake zijn als een eiser zijn vordering baseert op feiten en omstandigheden waarvan hij wist of had kunnen weten dat deze onjuist waren of op stellingen waarvan hij op voorhand moest begrijpen dat deze geen kans van slagen hadden.

Het hof erkent dat de man een groot aantal procedures is gestart en – al dan niet op

rechtmatige wijze – diverse instanties en de omgeving van de vrouw benadert. Al eerder is door het hof bepaald dat de wijze waarop de man bewijzen vergaart laakbaar is. Hij dreigt met strafrechtelijke aangiften jegens de vrouw en dient herhaaldelijk klachten in tegen advocaten van de vrouw. De Raad voor Rechtsbijstand heeft deze situatie als intieme terreur aangemerkt en aan de vrouw een toevoeging verstrekt. Ook is aan haar een uitkering uit het Schadefonds Geweldsmisdrijven toegekend vanwege huiselijk geweld en stalking door de man. Bij het huidige verzoek moet daarom nadrukkelijk worden stilgestaan bij de vraag of het de man werkelijk te doen is om de kinderalimentatie of dat hij vooral de vrouw wil dwarszitten. Hoewel de aanwijzingen voor het laatste toenemen, kan hem toch (nog) niet het procesrecht worden ontzegd. Van belang is dat deze zaak ziet op de bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van de minderjarige kinderen van partijen. Dat belang overstijgt het conflict tussen partijen en de rol die de man daarin vervult, óók als dat gedrag als intieme terreur kwalificeert. Het hof betreft hierbij dat op dit moment geen zicht bestaat op de actuele inkomenssituatie van de vrouw, terwijl zij een nieuwe baan heeft.

Het hof oordeelt dat in deze procedure bij de berekening van de alimentatie van onjuiste dan wel onvolledige gegevens is uitgegaan. Volgens het hof moeten de stellingen van de man – dat hij van de Belastingdienst heeft vernomen dat het inkomen van de vrouw hoger is dan zij heeft aangegeven, en dat in een afwijzingsbericht van de Raad voor Rechtsbijstand op zijn verzoek tot een toevoeging het inkomen van de vrouw hoger is becijferd dan het jaarinkomen dat de vrouw in de vorige procedure heeft laten zien – in onderlinge samenhang worden gezien. Aan het afwijzingsbericht moet volgens het hof gewicht worden toegekend, omdat de Raad voor Rechtsbijstand de inkomensgegevens ontvangt van de Belastingdienst op basis van het burgerservicenummer van de vrouw. De manier waarop de man bewijs heeft verkregen, maakt niet dat die gegevens onbetrouwbaar zijn. Het ligt op de weg van de vrouw om inzage te geven in de hoogte van haar inkomen. Omdat zij om haar moverende redenen (ze wil niet dat de man weet waar ze werkt) geen inzicht geeft in haar financiële gegevens, kan het hof niet anders dan oordelen dat dat in eerdere procedures is uitgegaan van onjuiste dan wel onvolledige gegevens. Het hof berekent daarom opnieuw de draagkracht van partijen op basis van de nu bekende informatie.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van de rechtbank en bepaalt dat de vrouw aan de man een bijdrage in de kosten van verzorging en opvoeding van de kinderen zal betalen en bepaalt dat elke partij de eigen kosten draagt.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-10-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:6495

Zaaknummer: 200.352.464/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Niet-ontvankelijk in verzoek tot echtscheiding vanwege wilsonbekwaamheid.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn sinds 1994 met elkaar getrouwd. De man verzoekt de rechtbank een echtscheiding uit te spreken.

De vrouw is het daar niet mee eens en stelt dat de man niet-ontvankelijk moet worden verklaard in zijn verzoek. Volgens haar is de man niet in staat zijn wensen kenbaar te maken, de gevolgen van de scheiding te overzien en is er mogelijk sprake van invloed van buitenaf. De man heeft betwist wilsonbekwaam te zijn en stelt consistent te zijn in zijn wens om te scheiden.

Beoordeling en motivering

De rechtbank verklaart de man niet-ontvankelijk in zijn verzoek tot echtscheiding.

De rechtbank is van oordeel dat de man wilsonbekwaam is en dat hij niet in staat is om de gevolgen van een echtscheiding te overzien. In 2023 heeft het CIZ een indicatiebesluit voor WLZ-zorg afgegeven. Uit de verklaring van de arts blijkt dat de man een neurologische aandoening heeft die zorgen voor geheugen- en overzichtsstoornissen. Hierdoor is hij onvoldoende zelfstandig in staat zijn wensen aan te geven en de reikwijdte van zijn handelen te overzien. Een verklaring van een tweede arts in 2025 bevestigt dit en geeft aan dat er sprake is van progressieve neurocognitieve stoornissen. Hierdoor is er sprake van beïnvloedbaarheid, een beperkt ziektebesef en een gebrek aan ziekte-inzicht. Ook de tweede arts acht de man niet in staat de gevolgen van de scheiding te overzien. Gelet op de overeenkomstige inhoud van deze twee verklaringen ziet de rechtbank geen aanleiding voor een nieuw dementieonderzoek.

Conclusie

De rechtbank verklaart de man niet-ontvankelijk in zijn verzoek.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 22-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:2026

Zaaknummer: C/16/580914 / FA RK 24-1611

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Dit is de strafrechtelijke veroordeling in cassatie van de zaak waar de ontvoerende vader van een meisje uit Nederland aanvoert dat hij geen eerlijk proces heeft gehad. De Hoge Raad gaat er niet in mee, nu uit EHRM-jurisprudentie niet volgt dat de mogelijkheid van videoconferentie moet worden aangeboden als de verdachte vrijwillig afstand doet van zijn aanwezigheidsrecht of door afwezigheid probeert aan zijn berechting te ontkomen.

Feiten en omstandigheden

In 2016 is het kind, destijds 2 jaar, ontvoerd door haar vader (de verdachte) die in India woonde. De ontvoering was zorgvuldig voorbereid en de verdachte had hulp van vier anderen. Nadat het kind uit de woning van haar oma ontvoerd was, is zij naar Duitsland gebracht en vandaar naar India ontvoerd. Ten tijde van het bestreden arrest verblijft het kind in India.

Grieven

De verdachte klaagt dat het hof (net als de rechtbank) hem ten onrechte niet ambtshalve de gelegenheid heeft geboden om via videoconferentie ex artikel 131a Sv deel te nemen aan het hoger beroep, nadat hij niet ter zitting verscheen.

Beoordeling en motivering

Het cassatiemiddel is gebaseerd op de opvatting dat artikel 6 EVRM vereist dat een verdachte ambtshalve in de gelegenheid moet worden gesteld om via videoconferentie aan de zitting deel te nemen als (1) de verdachte in het buitenland verblijft en (2) tegen de verdachte een bevel tot gevangenneming is gegeven. Volgens de Hoge Raad is deze opvatting onjuist. Onder omstandigheden kan deelname via videoconferentie nodig zijn in het licht van 'a fair and public hearing'. Uit EHRM-jurisprudentie volgt echter niet dat de mogelijkheid van videoconferentie moet worden aangeboden als de verdachte vrijwillig afstand doet van zijn aanwezigheidsrecht of door afwezigheid probeert aan zijn berechting te ontkomen. De vrees van de verdachte voor gevangenneming als hij het proces in Nederland zou bijwonen, maakt

dit niet anders.

Ook de overige klachten kunnen niet leiden tot vernietiging van de uitspraak.

Conclusie

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-11-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1625

Zaaknummer: 24/02069

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en T.B. Trotman

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 281 lid Sr en 279 lid 2 Sr